

Sygn. akt IV CSK 710/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z wniosku E. B.
przy uczestnictwie E. J., R. P. i J. X.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania R. P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w E.
z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania

UZASADNIENIE

Skarżący wskazał dwie kwestie prawne, których rozstrzygnięcie uzasadnia, jego zdaniem, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Chodzi o wzajemny stosunek treści art. 212 k.c., regulującego ogólne zasady zniesienia współwłasności do art. 214 regulującego zniesienie współwłasności gospodarstwa rolnego oraz o sposób formułowania w treści rozstrzygnięcia sądu przewidzianego w art. 218 § 1 k.c.. do art. 212 k.c. uprawnienia do dalszego zamieszkiwania na gospodarstwie współwłaściciela, który nie otrzymał przydziału tego gospodarstwa ani jego części w naturze.

Jeśli chodzi o pierwszy problem prawny, to przestaje on mieć znaczenie w sprawie w sytuacji, kiedy Sąd, zgodnie z opinią biegłego, przekonująco uzasadnił decyzję o niedokonywaniu podziału przedmiotu współwłasności w naturze. Wypada jedynie podkreślić, że proponowany przez skarżącego podział stosownie do dotychczasowego stanu posiadania prowadziłby, poza wszystkim argumentami z zakresu towarowości czy opłacalności produkcyjnej karłowatego gospodarstwa, które miałyby jemu przypaść, do konieczności ustanawiania aż trzech służebności gruntowych, jak to miało miejsce w orzeczeniu Sądu I - ej Instancji, ze wszystkimi możliwymi do przewidzenia komplikacjami związanymi z ze wspólnym korzystaniem, utrzymywaniem, konserwacją i naprawami szamba oraz rur kanalizacyjnych.

Druga kwestia, związana z zastosowaniem art. 218 § 1 k.c., nie została wprawdzie wprost omówiona w zaskarżonym orzeczeniu, ale można przyjąć, że odroczenie obowiązku wydania przez skarżącego zajmowanego przez niego mieszkania do 30 kwietnia 2013 r. spełnia wymogi tego przepisu, zwłaszcza przy ustaleniu Sądu, że ma on mieszkanie w nieodległym mieście, do którego może się przeprowadzić.

W tym stanie rzeczy należy przyjąć, że brak jest podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej, wobec czego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.